

Jason Thorniu Sevmek

Çeviren
Kübra Tekneci

Ella Maise

*Bu kitabı bir zamanlar bir erkekten hoşlanmış
ve midesinde uçuşan kelekleri
hissetmiş herkese ithaf ediyorum.
Söz konusu erkek sevginize karşılık vermediyse,
ona yazıklar olsun! Tam bir pislikmiş.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Olive

Jason Thorn'la tanıştığım güne kadar hayallerimi pofuduk beyaz bulutlar, güzel pembe elbiseler, lezzetli elmalı turtalar ve elbette komşumuz Kara'nın abisi süslüyordu.

"Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum, Jason. Dilediğin zaman burada kalabilirsin, tatlım."

Annemin masayı kurmasına yardım etmek için aşağı inmek üzereyken seslerini işitince olduğum yerde kaldım.

"Gördün mü, sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Hadi, odama çıkalım."

"Bekle, Dylan. Bu ne acele?"

Annemin, mutfak tezgâhına koyduğu kahve fincanının hafif tıkırtısının birkaç saniye ardından tekrar konuştuğunu duydum.

"Jason, birini aramamızı istemediğinden emin misin? Belki birilerinin anneni kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olması iyi olur ya da babanı arayıp ona geceyi bizimle geçireceğini söyleyebiliriz. Evinizi arayıp ikinizden birine ulaşamazsa, bahse girerim endişelenir."

Annem nazik, şefkatli bir kadındı – sıvı altından ıslıl ıslıl bir kalp taşıyormuş gibi yufka yürekliydi. Babama tahammül ettiği için büyükbabamın ona sayısız kez böyle dediğini işitmişim, o yüzden çocukken bile bunun doğru olduğunu biliyordum. Ailesi olarak gördüğü kişileri şiddetle koruduğu için arada sırada hırçın sayılabilecek bir yanı da vardı.

Ama bunun dışında babamın dediği gibi çok tatlıydı. İnsanları, herhangi bir konuda üzgün olsalar bile nasıl gülümseteceğini biliyordu. Bunu çok iyi biliyordum çünkü altı (neredeyse yedi!) yaşında bir çocuğa kocaman, korkunç bir yer gibi gelen dışçıye her gittiğimizde beni güldürmeyi başarıyordu. Annem ortadaysa, çok geçmeden sizi kocaman gülümsetmenin bir yolunu muhtemelen bulurdu.

Etki alanı sadece benimle ve abimle sınırlı değildi, arkadaşlarımla üzerinde de aynı etkiye sahipti. Okuldan bizi alma sırası anneme geldiğinde, tüm çocuklar yüzlerinde kocaman, aptal gülümsemelerle ona bakardı. Aslında şimdi düşününce, bana Kara'nın birkaç hafta önce aldığı köpek yavrusu Buzz'ı hatırlatıyorlardı. Kara'nın abisi Noah'nın o köpek yavrusuyla oynamasını izlemekten büyük keyif alırdım; bana evlenme teklif ettikten sonra birkaç köpek yavrusu alabileceğimizi hayal ederdim hep.

Ah ah...

Her neyse, evde bir köpek yavrusuna bakmama izin verilmiyordu ve elbette annem dışarıdayken onu gizlice eve asla sokmadım –şşş, kimseye söylemeyin– ama o ufaklık Kara'dan bir şey istediğinde yüzünün aldığı ifadeleri görürdüm.

Neticede, o zamanlar bir çocuk olmanın zor olduğunu düşünüyordum fakat benimki gibi bir anneye sahip olmak her şeyi kolaylaştırdı. Bu yüzden hep onun gibi olmak istedim. İnsanları mutlu etmek, onlara bir süreliğine endişelerini unutturmak ve tıpkı annemin bizim için olduğu gibi onların günışığı olmak istedim.

Sadece... barışçıl ya da zarif olmakta hiçbir zaman iyi olmadığım için altın kalpli olmamam gibi küçük bir sorun vardı, öte yandan annem bu özelliklerin vücut bulmuş hâliydi.

Ama benim suçum değildi; beni hep Dylan sinirlendiriyordu. Suçlanması gereken biri varsa bütün suç Dylan'a yüklenmeliydi, bana değil.

Dylan, muhtemelen doğduğum günden beri benim için her şeyi berbat edip duran abimdi. Ne yazık ki varoluşumun o ilk günlerini hatırlamıyorum ama o zaman da bana sataştığından ol-

dukça eminim. Annem ve babamın anlattığına göre, beni hastaneden eve getirdikten birkaç gün sonra Dylan onlara beni buldukları yere –çöp tenekelerinin yanına– geri götürmelerini söylemiş.

Şu arsızlığa inanabiliyor musunuz? Benim sevgi dolu canım abim.

Akıllıca gizlenmiş bir tehditle bile kalmamış. Pusetimi çalıp parkın etrafında beni koşarak ittiğini hatırlıyorum. Herhalde beni heyecandan öldürmeye çalışıyordu!

Çok erken bir yaşta, Dylan'ın etrafımda olup dengemi bozmadığı anlarda altın kalpli olacağım sonucuna varmıştım. Ne zaman yanımda olsa sakinliğimi kaybetmeme sebep olacak bir şey yapma ihtimali yüksekti ve bu da bizi bir çılgık yarışına sürüklerdi.

Sırf biri sizinle My Little Pony oynamadığı için avaz avaz bağırmamanın zarif bir yanı yoktu.

Jason'ın özenle seçtiği kelimeler beni merdivenin sol tarafında duvara yapışıp onları dinlediğim âna döndürdü.

“Teşekkürler, Bayan Taylor ama babamın geceyi nerede geçirdiğimi umursadığını sanmıyorum. Ve... şey... annem de herhalde sabaha daha iyi hisseder. Uyuyakaldığına eminim. Aslına bakarsanız bu benim suçum; saati kontrol edip altıdan önce eve vardığımdan emin olmalıydım.”

“Sokakta kovalamaca oynuyorduk, Jason. Evinizin hemen önünde. Suçlanması gerekenin sen olduğunu sanmıyorum. Hem kim saat altıda uyumak ister ki, anne? Olive bile daha geç yatıyor.”

“Dylan,” diye annem kısık bir sesle onu uyardıktan sonra içini çekti.

Gururla sırttım. Geç saatlere kadar uyanık kalabilirdim. Hatta bazen dokuza kadar yatmazdım.

Birkaç dakika boyunca çıt çıkmadı, sonra biri masadan kalkarken sandalyesinin ayakları yerde gıcırdadı.

“Pekâlâ, Jason.” Annemin gergin sesinin yoğun sessizliği bozduğunu duydum. Kimdi bu Jason dedikleri oğlan? Belki de

geçtiğimiz günlerde birkaç ev ötede yolun karşısına taşınan ailenin bir üyesiydi.

Dylan beni neden yeni arkadaşıyla tanıştırmamıştı?

“Bu eve dilediğin zaman gelebilirsin. Bunu sakın unutma, olur mu?”

“Teşekkürler, Bayan Taylor. Minnettarım.”

“Ben akşam yemeğini hazırlarken neden gidip elini yüzünü yıkamıyorsun? Yemekten sonra babanı arayıp güvende olduğun söyleyelim.”

“Buna gerçekten gerek yo—”

“İçimin rahat etmesi için diyelim.”

“Hadi, Jason,” diye mırıldandığını duydum abimin. “Sana babamın bana aldığı yeni bilgisayar oyununu göstereyim.”

Ah, oyun demişken... Tüm oyuncakları sahiplenmesinin hep çok kaba olduğunu düşünmüştümdür. Onlarla oynamama hiç izin vermezdi.

Topuklarımın üzerinde döndüm, kapımın küçük aralığından yeni oğlanın kim olduğunu görmek için odama koşmak üzereyken annem, “Dylan, kalıp masayı kurmama yardım eder misin? Sonra sizi yemeğe çağırana kadar Jason’ın yanına çıkabilirsin,” dedi.

“Elbette, anne,” diye hevesle yanıt verdi abim. “Banyo üst katta soldan ikinci kapı, Jason. Odam onun bitişiğinde. Hemen gelirim.”

“Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı, Bayan Taylor? Benim için sorun değil.”

“Ah, çok tatlısın, Jason. Neden bu gecelik misafirimiz olmuyorsun, sonraki günlerde bana yardımcı olabilirsin, anlaştık mı? Ayrıca bundan sonra bana Emily diyebilirsin.”

“Pekâlâ, Bayan Tay— yani... Emily. Bu gece burada kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Öyleyse odanda olacağım, Dylan.” Ayak sesleri merdivende ilerlemeye başladı.

Kıpırdamadan durup sabırla o ayak seslerinin sahibinin bana ulaşmasını bekledim. Dylan yanında olmadığı için başımı derde

sokmadan ona merhaba diyip mahallemize hoş geldiğini söyleyebilirdim.

Off, Dylan... Sırf benden dört yaş büyük olması patronum olduğu anlamına gelmiyordu.

Acaba sarışın mıydı? Belki kara gözlü ve koyu saçlıydı ve tıpkı Kara'nın birkaç hafta önce on sekiz yaşına giren abisi Noah gibi olağanüstüydü. Annem Noah'nın benim için biraz büyük olduğunu düşünüyordu ama bir keresinde bir kızın büyük hayaller kurması gerektiğini de söylemişti. Annemi çok sevsem de her zaman haklı olmadığı aşikârdı.

Her neyse, Jason denen bu oğlan Dylan'la arkadaş olduğuna göre, hayallerimi süsleyecek biri olduğunu hiç sanmıyordum.

Nedense birdenbire midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Kaşlarımı çatıp elbisemi düzelttim. Dylan'ın arkadaşı olsun ya da olmasın, evimizde bir misafirdi ve sesi bizimle kalma konusunda endişeli gibi geldiği için onu hoşça karşılamam gerektiğini düşündüm.

Okuldaki en iyi arkadaşlarımdan biri olan Tommy bir gün evleneceğimize inanıyordu ama ona hiçbir zaman evet dememiştim. Oyun oynamak için buluştuğumuzda heyecanlanmıyordum bile.

Önce Jason'ın spor ayakkabılarını görmüştüm. Hâlâ hatırlıyordum: Ayakkabıları beyazdı ve onun yaşındaki bir oğlan için çok temizdi. Sandığım kadar kötü olmayabileceğini ve Dylan'ın diğer arkadaşları gibi benimle alay etmeyeceğini düşündüm.

En güzel gülümsememi takınıp onunla göz göze gelmek için yavaşça başımı kaldırdım. Duvarın yanında saklandığımı fark edince duraksadı. Ona doğru düzgün bakınca, şaşkınlıktan ağızım açık kaldı ve yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboldu.

Jason? Jason ne?

Kelebekler? Midemdeki o küçük kelebekler gerçekten kelebekler miydi? Annemin bana söylediği? Kesinlikle kelebeğe benziyorlardı. Binlerceydiler. Annem de babamla tanıştığı anda aynı kelebekleri mi hissetmişti?

Soyadı neydi?

Soyadının soyadım olmasını istedim – hayır vazgeçtim, soyadının soyadım olmasına *ihtiyacım* vardı.

Ertesi gün, on ya da yirmi sene sonra değil, hemen o anda.

Beni görünce bir an şaşırды ama benden daha çabuk toparlandı. Sol yanağında gamzesinin belirlediği aptalca, sevimli bir gülümsemeye bana baktı.

“Gamzen var,” dedim nefes nefese, o küçük oyukta kendimi tamamen kaybetmiş gibiydim. Neredeyse büyülüydü.

Ağzımı kapatırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Titrek bir gülümsemeye ona karşılık vermeyi başardım.

“Selam ufaklık. Dylan’ın küçük kız kardeşi olmalısın. Adım Jason.”

“Merhaba,” dedim utangaç bir şekilde ona hafifçe el sallarken.

Jason’ın gülümsemesi genişlerken bir kez daha yüzümün kızardığını hissettim. Serbest kalan bir tutam saçımı kulağımın arkasına itip iyice gülümsedim.

Eyvahlar olsun.

Çok sevimliydi.

Boğazımı temizledim ve tıpkı babamın yeni biriyle tanıştığı gibi elimi uzattım. “Adım Olive*.” Arkadaşlarım tuhaf bir isim olduğunu düşündükleri için bana Liv ya da Oli derler.”

Jason kaşını kaldırıp önce elime, sonra gözlerime baktıktan sonra onu güçlü bir şekilde sıktı. “Öyle mi?” diye sorunca hevesle başımla onayladım ve elimi tekrar arkama sakladım. “Bence güzel bir ismin var, küçük Olive. Olive gibi bir ismi unutmak zor olur. Çok güzel yeşil gözlerin var; bence ismin sana yakışıyor.”

Güzel mi?

Güzel mi?!

Bir daha elimi asla yıkamayacaktım.

Gülümsemem bütün yüzüme yayıldı ve sanırım sevimli bir

* (İng.) Zeytin. –çn

gamzesi olan ve geceyi odamın tam karşısında geçirecek gizemli oğlana o anda âşık oldum.

“Yeni komşumuz musun?” diye sordum. Yeni komşumuz olmalıydı. Onu tekrar görmeliydim.

“Evet, geçen hafta taşındık.”

Başımınla onayladım. Bu güzel bir haberdi, birlikte daha fazla vakit geçirebileceğimiz anlamına geliyordu.

“Adımdan hoşlandığına göre benimle evlenmek ister misin?” diye sordum.

Jason’ın yüzü kıpkırmızı oldu ve birkaç kez ağzını açıp kapattı.

En sonunda kakhaha atıp, “Ne?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. “Babam en az otuz sene daha evlenmemi istemiyor ama bence o kadar beklememeliyiz. Yani daha erken evlenebilir miyiz?”

Jason başını kaşırken bile sevimli görünüyordu. “Bence evlenmek için çok genciz, ufaklık.”

Hayal kırıklığıyla bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. “Babam da böyle söylüyor. Hep komşumuz Noah’yla evleneceğimi sanıyordum ama babam buna son derece karşı. Annem bile onun benim için çok büyük olduğunu düşünüyor. Sanırım senin büyümeni bekleyebilirim.” Kendi kendime başımı salladım. “Sen de beni beklemeyi unutma. Pekâlâ. Aşağı inip anneme akşam yemeğini hazırlamasında yardım edeceğim. Dylan bunu her zaman berbat eder. Biliyor musun?” dedim, ellerimi arkamda birleştirirken gözlerim ayakkabılarına kaydı. “Elmalı turta ve vanilya sosunu pişirmesine yardım ettim. En büyük dilimi sana ayıracağım. Tadına bayılacaksın ve ilk sana servis edeceğim.”

Erkeklerin yemekleri sevdiğini biliyordum çünkü babam evde pişmiş güzel bir yemeği daima takdir ederdi. Küçük kalbim ilk kez âşık oluyordu ve turtanın tadına baktıktan sonra Jason’ın da benden hoşlanmasını umuyordum.

Jason kıkırdarak parmağıyla çeneme dokundu. Bu teması hiç beklemediğim için birden başımı kaldırdım ve gözlerim ko-

caman oldu. Gülümsediğini görünce, küçük bir kız gibi sırtıma-
mak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım, bu ona âşık olduğum-
mu kesinlikle ele verirdi.

“Teşekkür ederim, ufaklık. Senin elinden çıktıysa lezzetli ola-
cağına eminim. Öyleyse seni daha fazla tutmayayım. Akşam ye-
meğinde seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Yanımdan geçerken bir tutam saçımı çekti ve dudaklarında
belirgin bir gülümsemeyle banyoya doğru ilerledi.

Arkadaşım Amanda'nın Dylan'ı her gördüğünde yaptığı gibi
ona el sallayıp içimi çekmemek için ellerimi kıpırdatıp durdum.

İçimde, bulutların üzerinde dans ediyordum.

Saçıma dokunmuştu.

Çeneme dokunup gözlerimin içine bakmıştı.

Jason.

Tek gamzeli yeni komşumuz bana dokunmuştu.

Ah...

Onun da bana âşık olduğundan oldukça emindim. Bana âşık
olmadıysa, neden gülümseyerek gözlerimin içine bakıp bana do-
kunmak istesindi ki?

Değil mi?

Değil mi?!

İKİNCİ BÖLÜM

Olive

Yedi sene sonra...

“Telefonunu kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim, Amanda,” diye fısıldadım giysi dolabımda saklanırken.

“Neden fısıldıyoruz?”

“Dylan ve Jason’ın beni duymaması için.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin? Hadi ama Olive, ya ona mesaj attığını anlarsa?”

“Ama mesajı benim attığımı anlamasını istiyorum.” Bir saniye bunu düşündükten sonra fikrimi değiştirdim. “Pekâlâ, belki ilk başta değil ama eninde sonunda.”

Amanda hattın öteki ucundan içini çekti. “Bunun iyi bir fikir olduğundan o kadar emin değilim, Liv. Ya Dylan’a söylerse?” Nefesini tuttu. “Ya numarayı tanır ve mesajı benim attığımı düşünürlerse?”

“Ah, kes şunu. Kuzeninin numarasını nasıl tanısınlar? Eğer sen ağzını açmazsan kimsenin haberi olmaz. Ayrıca sadece bu gecelik. Ona tekrar mesaj atmayacağım. Annemle babam gittiler, Jason geceyi bizde geçirecek ve bundan daha iyi bir zamanlama olamaz.”

“Olive!” Abim kapımı yumrukladı. “Pizza geldi, boş bir kuytuyla karşılaşmak istemiyorsan aşağı in.”

“Kapıyı kır, olur mu?” diye kendi kendime söylendim. Küçük giysi dolabımın kapısını açıp seslendim. “Geliyorum!”

“Pekâlâ, aşağı iniyorum. Saat kaç?” diye sordum Amanda’ya yerden kalkarken.

“Dokuz. Ona ne zaman mesaj atacaksın? Cevabını bana söylemek zorundasın.”

“Onunla mesajlaşırken seninle mesajlaşamam. Çok heyecanlı olacağım. Yarın seni arayıp nasıl gittiğini anlatırım.”

“Hayır, o zaman kahvaltıya geliyorum, kim bilir beni ne zaman ararsın. Ayrıca, telefonu kuzenime geri götürmeliyim. Yarın öğlen gidiyorlar.”

“Pekâlâ, yarın görüşürüz. Bana şans dile.”

Telefonu yatağıma fırlatıp derin bir nefes alarak aynada kendime baktım. Kızıl-sarı saçım yumuşak dalgalar hâlinde omuzlarıma dökülüyordu, gözlerim ışıldıyordu ve o gece ilerleyen saatlerde olabilecekleri düşündükçe heyecandan yüzüm kızarıyordu.

Titreyen ellerime bakıp hâlime güldüm.

O gece yapmak istediğim tek şey Jason’a mesaj atıp başka birisi, bir hayranı gibi onunla sohbet etmektir. Bunu günlerdir planlıyordum. Mümkünse Dylan yanında değilken ona mesaj atacaktım, kimliğimi gizleyerek elbette ve sonra onunla sohbet edecektim. Belki ona hayranının kim olmasını istediğini sorabilirdim... *Benim olmamı istese harika olmaz mıydı?*

Şimdilik planım tıkr tıkr ilerliyordu. Gecenin gidişatına göre hamlemi yapacaktım.

“Neden bağırıyorsun? Sana geleceğimi söyledim,” dedim, Dylan’ın tek başına televizyonun karşısında oturduğunu görünce.

“İçecekleri doldur ve pizzayı getir,” derken dönüp bana bakmadı bile.

“Neden kalkıp kendin yapmıyorsun?” diye sertçe karşılık verdim.

“Uzatma ve sana dediğimi yap. Filmi başlatmak üzereyim.”

Karşılık vermek için ağzımı açtım...

“Selam küçük Olive,” diye biri kulağımın dibinde fısıldayınca irkildim.

“Jason,” diye fısıldadım, kalbimin yerinden fırlamaması için ellerim göğsüme gitti. “Beni korkuttun.”

Jason bana gamzesini göstererek kıkırdadı. "Biliyorum."

Gülerek karşılık verdim, artık yedi senedir tanıdığım oğlana duyduğum sevgiden gözlerim parlıyordu.

Saçımın bir tutamını çekip bana göz kırptı ve elinde soğuk bir su şişesiyle yanımdan geçip gitti. Dylan'ı ittirip yanına oturdu.

Jason'ın yanındaki küçük alanı süzerek sordum, "Sudan başka bir şey ister misin?"

Başını çevirip bana gülümsedi. "Teşekkür ederim, güzelim. Böyle iyiyim."

Annemin en sevdiği halının üzerinde eriyip çok mutlu küçük bir birikintiye dönüştüm.

"Kız kardeşimle flört etmeyi bırak, seni serserem," diye homurdandı Dylan ama ona çenesini kapatmasını söyleyemeyecek kadar hayallere dalmıştım, ki zaten beni dinlemezdi.

Dylan'ın gazozunu ve pizza için birkaç tabak alıp oturma odasına döndüm.

"İçeğini kendin doldur," dedim şişeyi önündeki sehpaye biraz sertçe koyarak.

"Kaç dilim istersin, Jason?" diye sordum, yerde diz çöküp gözlerine bakmaktan kaçınarak.

Dylan iç çekip homurdandı. "Yine başlıyoruz."

Abim her defasında ilk dilimi –pizza, kek, turta ya da artık hangi yiyecek olursa olsun– Jason'a ikram etmemden hoşlanmazdı.

Jason su şişesini bırakıp kalkmama yardım etmek için uzandı. "Yerde oturamazsın." Beni kanepeye çekti. "Pizzayı ben hallederim."

Külçe gibi yanına oturdum ve dilimleri üçümüze paylaştırmasına izin verdim.

"İki dilim yeterli mi?" diye sordu ilk payı bana vererek.

Sanırım kalbim duracak.

"Evet, teşekkür ederim."

Arkasına yaslanıp bana tekrar göz kırpinca, pizzamı tamamen unutup iki saat boyunca Jason'ın yanında oturarak film iz-

leyecek olmanın tadını çıkardım. Ona mesaj atmak için harika bir geceydi.

“Ne izliyoruz?” diye sorup kocaman dilimden küçük bir ısırık aldım.

“Hoşuna gidecek bir şey değil. Cuma gecesini sana bakıcılık yaparak geçiriyoruz zaten, o yüzden film seçiminde söz söyleme hakkın yok.”

“Pislik olma, Dylan,” diye homurdandı Jason ağzı doluyken.

“Kızlarla çıkmak yerine bu gece evde oturmayı tercih ettiğini mi söylüyorsun?”

Gözlerim utancımın ve anlam veremediğim başka bir şeyden dolarken tabağımı sehpaya bırakıp ayağa kalkmaya çalıştım ama Jason beni geri çekip engel oldu.

“Çocuklar,” dedi babamınkine benzer bir ses tonuyla. Sıcak eli hâlâ bileğimdeydi ve beni oturduğum yerde tutuyordu, daha doğrusu felç olmuş gibiydim. “Birbirinizi öldürmek için bugünü seçme ihtimalinize karşı ikinize de bakıcılık yapacağıma dair Emily’ye söz verdim. O yüzden saçmalamayı kes ve bir an önce filmi başlat. Kızlar bir yere kaçmıyor, Dylan.”

Hâlâ utanç içinde olmama rağmen dikkatlerini çekmek için boğazımı temizledim. “Benim için evde oturmak zorunda değilsiniz. Beni merak etme, Dylan. Yalnız kalmayı sorun etmediğimi biliyorsun.”

Perişan yüzüme bakan Dylan en sonunda başını iki yana sallayıp tabağına uzandı. “Hayır, sorun değil. Jason haklı; kızlar bir yere kaçmıyor ve haftalardır bu filmi izlemek istiyoruz, şu an çok uygun.”

Film başladı ve ikisi de arkalarına yaslanırken geceye dair bütün heyecanım yavaşça sönmeye başladı.

Dylan ayağa fırlayıp, “Işıkları kapatayım,” dediğinde hâlâ kucağımdaki kâğıt tabakla oynuyordum.

Jason’ın bir kız arkadaşı olabilir miydi?

Bir kız arkadaşı olmadığından emindim. Aslına bakılırsa,

Dylan'ın da bir küs bir barışık olduğu Vicky'den ayrıldığından beri kız arkadaşı yoktu.

"Endişelenme, ufaklık, korku filmi ya da o tür bir şey değil. Aksiyon filmi, seversin," diye fısıldadı Jason, Dylan tekrar yerine oturmadan.

Bana hitap ederken kullanmaktan hoşlandığı takma ismi duyunca, ona bakarken içten bir gülümseme takınmayı başardım.

"Teşekkür ederim. Filmden sonra dışarı çıkabilirsiniz, biliyorsunuz. Yarın döndüklerinde annemle babama söylemem."

"Şaka mı yapıyorsun? Sakin bir gece geçirmek için sabırsızlanıyorum. Pizza, film ve yanımda güzel yeşil gözlü bir kız mı?" Omzuyla beni hafifçe itti. "Aptal olan abin, ben değilim."

Dylan ışıkları kapayıp yerine oturdu. Neyse ki, bu kez annemin pek sevmediği kanepede eriyip su birikintisine dönüşüyordum. Jason'ın omzu film boyunca benimkine yapışık durduğu için de filmin sonuna kadar o hâlde kaldım.

Duyusal aşırı yüklenmeden ölmek üzereyken, yüzümde aptalca bir gülümsemeyle odama çekildim.

Mesajlaşma başlasın...

Saat gece bir buçuk civarında, örtülerimin altına sokulup Dylan'ın yatak odasının kapısının ikinci kez açılıp kapanmasını dinledim. Yatak odasındaki televizyon açıldı ama sesleri kısıktı. Ya beni uyandırmak istemiyorlardı ya da uyumak üzerelerdi, gerçi ikinci seçenekten fazlasıyla şüpheliydim.

Yastığımın altındaki telefona uzanırken nefesimi ve düzensiz kalp atışımı kontrol etmeye çalıştım.

Buz tutmuş parmaklarımla hemen gecenin ilk mesajını gönderdim.

BEN: Merhaba Jason.

Çok orijinal, farkındayım.

Jason'ın telefonunun sesini duyar mıyım diye bekledim ama

hiçbir şey duyamadım. Yüreğim ağzımda, doğrulup başımı yata-
k başlığına yasladım. Belki de Amanda haklıydı. Belki bu şim-
diye kadar düşündüğüm en iyi fikir değildi...

JASON: Kimsin?

Telefon çıt çıkarmadan elimde aydınlanırken küçük tiz bir ses
ağzımdan kaçmış olabilirdi. Karanlık odamda, vücudumda açık-
lanamaz bir heyecan dolaşırken, bir yabancı gibi Jason'la sohbet
etmeye başladım.

BEN: Adımı söylesem bile tanıyacağını sanmıyorum.

JASON: Denemezsen bilemeyiz.

BEN: Adım Michelle. Aynı okula gidiyoruz.

JASON: Hımm...Haklısın. Michelle adında birini tanımıyorum.

BEN: Şaşırdığımı söyleyemem.

JASON: Neden böyle söylüyorsun, yeni dostum Michelle?

Çoktan farklı bir dünyada kaybolmuştum, Dylan'ın kapısının
sessizce açılıp kapandığını duyunca parmaklarım tuşların üze-
rinde uçmayı bıraktı. Abim mi yoksa Jason mı bilmediğimden te-
lefonu ışığının dikkat çekmemesi için örtülerin altına sakladım.

BEN: Etrafında sürekli bir sürü insan var. Sanırım yeni insanların kendilerini
tanıtmasına pek fırsat kalmıyor. Gerçi belki de beni tanıyorlardır.

JASON: İlginç. Arkadaşlığımız çok yeni, aslında Michelle olmayan Michelle ama
şimdiden bana yalan mı söylüyorsun?

BEN: Yalan denmez. Çok sayıdaki hayranından biri ve biraz utangaç olduğumu
söyleyebiliriz. Sadece seninle konuşmak istedim.

JASON: Pekâlâ, oyununu oynayalım öyleyse. Ne hakkında konuşmak istersin?

BEN: Hiçbir fikrim yok. Belki nerede olduğun ve ne yaptığınla başlayabilirsiniz.

JASON: Çok kolay. Senin Michelle olmadığından emin olduğum kadar sen de
arkadaşım Dylan'ı tanıyor olmalısın, onun evindeyim.

BEN: Onu tanıyorum ve yakın arkadaş olduğunuzu biliyorum, hepsi bu.

JASON: İkinizi tanıştırmamı ister misin? Bizim için de ikinci bir tanışma olur.

BEN: Gerek yok.

JASON: Nasıl istersen, yeni utangaç dostum. Başka ne hakkında konuşmak istiyorsun?

BEN: Kim olabileceğime dair bir tahminin var mı?

JASON: Ah, bir oyun daha. Bu gece oyunlarla dolusun, gizemli kız.

BEN: Benim için tam olarak oyun sayılmaz.

Beş dakika geçmesine rağmen mesaj gelmedi. On dakika dolunca gerildim ve kim olduğumu çoktan çözüp bu işe son verip vermediğini düşünerek endişelenmeye başladım. Yatağımdan kalkıp küçük odamda volta atmaya koyuldum. Alan dar gelince, çaktırmadan odamdan çıkıp bir şişe su almak ve başka bir şeyle dikkatimi dağıtmak için mutfığa indim.

Askılı bluz ve pijama altımla ayaklarımı sürüyerek mutfığa girip Jason'ı lavabonun üzerindeki küçük pencereden dışarı bakarken bulunca birden durdum.

"Jason?" diye fısıldadım.

Bana doğru dönüp, "Hey, ufaklık," diye fısıldadı. Çikolata rengi gözleri yaşına göre yorgun görünüyordu. "Bu saatte neden ayaktasın?"

Cep telefonunun mutfak tezgâhında olduğunu fark edince kendimi gözlerimi kaçırmaya zorladım. "Sanırım kötü bir rüya gördüm. Tekrar uyuyamadım." Umursamaz bir tavırla buzdolabını açıp bir şişe su aldım. "Neye bakıyorsun?"

"Sadece evime."

"Annen iyi mi?"

"Bilmiyorum, Olive. Gerçekten bilmiyorum." Derin bir nefes verdi ve dalgın bir şekilde telefonunu alıp yanına geldi.

"Aklında bir şey varsa benimle konuşabilirsin."

Tam karşımda durdu, gözleri karanlıkta neredeyse görünmezdi.

“Konuşabilir miyim?”

“Elbette. Bazen annenle baban için endişelendiğini biliyorum. Anlatmak istersen seni dinleyebilirim.”

“Haklısın, küçük Olive. Onlar için endişeleniyorum ama onlar hakkında konuşmak, istediğim en son şey.”

“Üzgünüm,” diye mırıldanıp bakışlarımı yere çevirdim.

“Üzülmene gerek yok. Bir şeye ihtiyacın olursa yanımıza gel, olur mu? Birkaç saat daha uyuyacağımızı sanmıyorum.” Saçımı hafifçe çekip gitti.

Birkaç dakika bekledikten sonra sessizce üst kata çıktım.

Odama girip telefona koşmak üzereyken Dylan odasından başını uzattı.

“Ne yapıyorsun, Olive?”

Kahretsin! Hayatımı perişan etmek dışında yapacak başka bir şeyi yok muydu bunun?

“Asıl *sen* ne yapıyorsun?” diye karşılık verdim, hem sinirli hem de gergindim.

Başını yana eğip kaşlarını çatarak bana baktı.

“Yatağına dön, Olive. Geç oldu.”

“Sen bana engel olmadan önce bunu yapacaktım.” Görebilmesi için elimdeki su şişesini kaldırdım. “İçecek bir şey almak için aşağı indim, Dylan. Bir şey yapmıyordum.”

İkimiz de pes etmedik. Sırf arkadaşı geceyi bizde geçiriyor diye içecek bir şey almak için odamdan çıkamayacak mıyım?

“Onu rahat bırak, dostum.” Dylan’ın arkasından Jason’ın sesini duydum.

“İyi geceler, Dylan,” dedim en sonunda, sonra karşılık vermesini beklemeden odama girdim. Kışına ne battığını kim bilir...

Yatağıma girip örtülerin altında telefonu bulmaya çalıştım ve bulamayınca bir an paniğe kapıldım. Yastığımın altında olduğunu fark edince rahatladım.

Bir kez daha aptalca bir heyecana kapılarak mesajları kontrol ettim ama Jason’dan yeni bir mesaj gelmemişti.

Yatağıma yerleştim, bir mesaj daha göndermeye ve Amanda telefonu almaya gelmeden önce sabah belki bir kez daha şansımı denemeye karar verdim.

BEN: Ne? Tahmin edemiyor musun? Şaşırtıcı.

JASON: Affedersin, meşguldüm. Hangi oyunu oynuyorduk?

Fırsatı görünce kendime engel olamadan üzerine atladım. Benden bahsedecek miydi?

BEN: Meşgul müsün? Neyle meşgulsün? Şimdiden yeni bir arkadaş buldun demek? Gerçekten hızlısın.

JASON: Beni eğlendiriyorsun. Dylan'ın kız kardeşi beni esir aldı. Başka bir kızın kollarında değildim.

Kalbimin ilk kez kırılmak üzere olup olmadığını bilmeden "esir aldı" sözcüklerinin sebep olduğu acıyı yutup kendimi onu yanıt vermeye zorladım.

BEN: Saat neredeyse sabahın ikisi ve bana Dylan'ın kız kardeşiyle birlikte olduğunu mu söylüyorsun? Kulağa harika geliyor. Biraz daha anlat.

JASON: O sadece bir çocuk. Biraz yapışkan olabilir, ne de olsa sürekli peşimde dolaşiyor ama yine de bir çocuk. Bazen bunu unutuyor. Senin kim olduğunla daha çok ilgileniyorum ben. Oynamaya hazırım. Keşfedilmeye hazır mısın?

O mesajı bin kez, belki de bir milyon kez okudum. Gözümün ucundan bir damla yaş süzüldü ve örtüyü üzerime çekip uzandım.

Yavaşça telefonu bırakıp karanlık tavanıma bakmak için örtüyü yüzümden çektim. Bir ara telefon gelen iki mesajla titredi ama onlara aldırmadım. Hayır, bu doğru değildi, telefona uzanıp beklenmedik kelimeler beni tekrar incitmeden her şeyi sildiğimi hatırlıyordum ama o noktada benim için her şey bulanıktı. Kendime işkence etmek istesem bile onları tekrar okuyamazdım.

Yapışkan mı?

Esir almak mı?

Kalbim paramparça oldu, sabah Jason'ı görmeye dayanama-

yacağımı anladım birdenbire. Bir daha onun karşısındaki odada uyumaya dayanamayacaktım.

Bacaklarımı yataktan indirirken kendi telefonumu giysi dolabının kapısına tekmelediğimi fark etmedim.

Saniyeler sonra Dylan odama daldı.

“Sen de duydu– Olive, ne oldu?”

Gözyaşlarımı silip abime bakarken ıslak yanaklarımdan daha fazla yaş süzöldü.

Dylan yatağıma oturup nazikçe elini sırtıma koyunca kollarını ona dolayıp yüzümü boynuna gizledim. O da kollarını bana doladı.

Sıcak ve güvenliydi.

Kapımda ayak sesleri işittim ama başımı kaldırıp Jason’la yüz yüze gelmeye korktum. Bir daha gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyordum.

Dylan’ın boynunda kesik kesik soludum, “Üzgünüm, sadece kötü bir rüya gördüm,” dedim.

“Sorun değil, küçük kardeřim,” dedi Dylan. Tereddüt ettikten sonra ekledi, “Ben de üzgünüm.”

Jason’ın odamın karşısındaki odada uyuduğu ve akşam yemeğinde yanıma oturduğu sonraki birkaç gün benim için tam bir cehennemdi. En kötüsü de ona baktığımda onu bana gülümserken bulmak ama bunun hiçbir şey ifade etmediğini bilmekti.

Belki de hiçbir zaman bir şey ifade etmemişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jason

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey Emily'nin tepemde süzülen endişeli yüzüydü.

"Günaydın," dedim esneyerek. "Saat kaç? Kahvaltıyı kaçırdık mı?" Son yedi senedir neredeyse güneşirini kullandığım eğreti yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturarak uyanmaya çalıştım.

"Jason. Tatlım." Emily'nin o basit kelimeleri söylemekte zorlandığını duyunca birden ayıldım.

Sonra gözlerim başını ellerinin arasına almış, yatağının kenarında oturan Dylan'a kaydı. Başımı kaldırıncaya, Dylan'ın kendi babamdan daha çok saygı duyduğum itfaiyeci babası Logan Taylor'ın kapı eşliğinde durduğunu gördüm. Bakışları çelik kadar sertti.

"Neler oluyor?" diye ortaya sorarken içimde huzursuzluk verici bir his belirtmeye başladı.

Muhtemelen öz annemden daha çok sevdiğim kadın, Emily, yanıma oturup küçük ve narin eliyle elimi tuttu. O kolunda neredeyse omzuna varan yanık izleri vardı ama bunlar genç ve yaşlı birçok insanı germesine rağmen şaşırıcı bir şekilde beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti.

"Jason, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Tekrar sessizlik çöktü.

"Lütfen biri *bir şey* söyleyebilir mi? Dylan? Neler oluyor, dostum?" Hâlâ ses yoktu. "Pekâlâ millet, beni korkutuyorsunuz."

“Logan,” diye mırıldandı Emily yanımdan, gözleri çaresizce kocasına sabitlenmişti.

Dylan’ın babası başını iki yana sallayıp kollarını indirdi ve odaya girip tam karşımda Dylan’ın yanına oturdu.

En iyi dostum başını kaldırıncı gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Gözlerimi babasının sert bakışlarına çevirdim. Ona bakmak daha kolaydı. Öfkenin üstesinden gelmek duyguların üstesinden gelmekten her zaman daha kolaydı; bunu ailemden öğrenmiştim.

“Hazırım,” dedim gözlerimi Logan’dan ayırmadan. “Lütfen bana ne olduğunu söyle.”

Bunu bilmiyordum ama aslında bana söyleyeceği kelimeleri duymaya hiç hazır değilmişim. Hazır olmaktan çok uzakmışım.

“Evlad,” diye söze başladı Logan çünkü onun evladı gibiydim. “Bunun üstesinden gelebilirsin.”

Bu bir soru değildi, yine de başımla onayladım.

“Annen dün gece aşırı dozda uyku hapı almış. Ölmüş.”

Gözlerimi bir kez kırpıttım.

Başımla onayladım.

“Onu kim bulmuş?” diye sorarken sesim boğuk ve sertti.

“Anlaşılan baban seyahatinden bu sabah dönmüş. Bir ambulans çağırılmış fakat Lorelai çoktan ölmüş.”

“Anlıyorum. Babam nerede?”

“Hastanede. Birkaç dakika önce onunla konuştum.”

Çaresizce tekrar başımla onayladım. Başka ne yapabilirdim ki? Ne yapmam gerekiyordu?

“Teşekkür ederim,” dedim Emily’nin elini hafifçe sıkarak. “Bana siz haber verdiğiniz için teşekkür ederim.”

O odadaki insanlar bana kendi ailemden daha iyi bir aile olmuşlardı. Gözlerindeki endişeyi görmek, benim için endişelendiklerini bilmek çok değerliydi. Öz annemin gözlerinde buna benzer bir şeyi hiç görmemişim. Alkol onun için oğlundan daha önemliydi.

Yavaşça ayağa kalktım. “Sanırım... eve dönmeliyim.”

Ama hiçbir zaman bir evim olmamıştı, değil mi? Burası bir evdi. Yolun karşısındaki ev? Pek sayılmazdı.

Dylan ve Logan da benimle birlikte kalktılar ama ben Bayan Taylor'a baktım. Gözleri yaşlarla doluydu. Yeşil gözleri kızın-kilerle aynı tondaydı, Olive'in gözleri kadar etkileyiciydiler. Onlara bakmak rahatlatıcıydı.

Eğilip yanağına küçük bir öpücük kondurmama ben bile şaşırdım.

"Lütfen ağlama, Emily. Sorun değil. Her şey yoluna girecek."

Dediğim, kulağa bir ifadeden ziyade soru gibi gelmişti.

Emily yavaşça kalkıp gözyaşımı sildi. Ağladığının farkında bile değildim. Sıcak eliyle yanağımı tutup gözlerimin içine baktı. "Elbette, her şey yoluna girecek, Jason. Yanındayız."

Başım la onayladım.

Sonra beklenmedik bir şekilde kendimi Dylan'ın kollarında buldum. "Çok üzgünüm, dostum," dedi bana sarılarak. Emily'nin elini sırtımda hissettim, yatıştırıcı bir okşamaydı. Logan yanımda durmuş ailesine göz kulak oluyordu.

Onlar için aileden biriydim.

Aralarında bir yer edinmişim.

"Burada kalıp Dylan'la birlikte okulu bitirmek istemediğinden emin misin? Babanla tekrar konuşabilirim," diye önerdi Logan.

Taylor ailesi ön bahçelerinde duruyorlardı. Küçük Olive bile gözleri yaşlı bir şekilde veda etmek için dışarı çıkmıştı. Ona gülümsedim. Gözlerinin ışıldadığını görebiliyordum, üzgün ışıltıydı belki ama yine de ışıldıyorlardı işte. Son derece hayat doluydu ve çok güzel, büyüleyici yeşil gözleri vardı. Oldukça yoğun ve canlılardı. Bakarken seve seve kendinizi kaybedebileceğiniz türden gözlerdi. Aptalın tekinin çok yakında kalbini kıracağını biliyordum ama abisiyle birlikte yanında olup onu kalbini kırılmaktan koruyamayacaktım. Ailem olarak gördüğüm insanlarla birlikte olamayacaktım.

Aksine, Los Angeles'ta tanımadığım bir evde, baba dediğim ama hiç tanıma fırsatı edinemediğim bir yabancıyla birlikte yaşayacaktım. Bir an babamın annemin ölümünden kendini sorumlu tutup tutmadığını merak ettim. Varlığının fark yaratabileceği bir anda orada olmadığı kesindi. Belki sonuç değişmezdi, kendimizi birkaç sene sonra yine aynı durumda bulurduk ama bunu asla bilemeyecektik. Her şey için çok geçti.

Ne düşündüğüme gelince... Ben hayatı ve babamı suçluyordum. San Francisco'da rahatlıkla avukat olabileceken bizi geride bırakmayı tercih eden oydu. Annemin hızla kötüye giden ruh sağlığını, depresyonunu ya da adına her ne demek isterseniz deyin onu, görmezden gelen oydu. Karısının bir alkolik olmaya başladığını söylediğimde beni görmezden gelen de oydu.

Sonuçta, onların verdiği kararlar hayatımı değiştiriyordu.

"Babam fikrini değiştirmez. İnan bana, denedim," dedim en sonunda.

Omuzlarımı silktim. Babamın kararı dışında her şey değişmişti: Gidiyorduk. Daha doğrusu, beni her şeyi geride bırakmaya zorluyordu.

Ayağımın altındaki çimeni tekmeleyip tanıdığım en nazik ve düşünceli insanın, Emily'nin önünde durdum. Asla gerçek anlamda benim olmayacak annemin.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim, kelimeler göğsümü yakarken spor ayakkabılarıma bakmaya devam ettim.

"Jason?"

Sıcak ve narin elleriyle yüzümü kavrayıp gözlerimin içine baktı.

"İlk tanıştığımızda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Emily gülümserken gözleri tıpkı kızınnkiler gibi parladı. "Bura ya dilediğin zaman gelebilirsin. Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Los Angeles o kadar uzak değil; her istediğinde ya da ihtiyaç duyduğunda gelmeni bekliyorum. Dediğimi anladın mı?"

"Evet." Başımla onayladım. "Benim için yaptığın ve benim için olduğun her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

“Teşekküre gerek yok, Jason. Sadece bize geri döndüğünden emin ol.” Emily bir an tereddüt ettikten sonra beni kendisine çekip yanaklarımı öptü. “Kendine iyi bakmayı ihmal etme.” Son kez gözlerimin içine baktıktan sonra beni bıraktı.

Keşke bırakmasaydı.

“Evlad,” dedi Logan ve beni beklenmedik bir şekilde çabucak kucakladı. “Emily’yi duydun, burası senin de evin. İnsan her zaman evine döner. Bunu unutma. Seni özleyeceğiz.”

O gün başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyormuşum gibi görünüyordu.

Olive’e baktım ve her şeye rağmen dudaklarım yukarı kıvrıldı.

“Dilini mi yuttun?” O üzgün gözlerini bana dikti. Olive Taylor’ın her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu – her zaman. “Söyleyecek bir şeyin yok mu, ufaklık?” diye sordum kıkırdayarak, ses son derece yersiz ve kabaydı.

“Annene gerçekten üzüldüm ama umarım Los Angeles’ta mutlu olursun.”

Soğuk ses tonu, gözlerinde gördüğüm şeyle örtüşmüyordu ama herhangi bir şey söyleyemeden Dylan oturduğu basamaklardan kalktı ve Olive babasının beline sarılıp beni dışladı.

Buna rağmen uzanıp yumuşak saçına nazikçe dokundum, gitmeden önce onu son kez hafifçe çektim.

“Ben de öyle umuyorum. Teşekkürler, ufaklık, seni asla unutmayacağım.”

Olive’in gözünden bir damla yaş süzüldü ve ne yaptığımı düşünmeden uzanıp onu parmağımın ucuyla yakaladım.

Olive gözlerini kapadı ve ona dokunduğumda babasına daha sıkı sarıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir süre parmağımın ucunda duran gözyaşına baktım ve yüreğimin sızladığını hissettim.

“Dostum,” dedi Dylan, kafamı karıştıran düşüncelerden beni kurtararak.

Derin bir nefes verip parmağımı indirdim.

“Bu berbat,” dedi.

Kıkırdadım. “Bir de bana sor.”

“İlk fırsatta buraya gelmeni ve benimle irtibatta kalmanı istiyorum.”

Ben sert bir asker selamı verince dudakları seğirdi.

Eklemleriyle çeneme hafifçe vurup homurdandı. “Ah, dostum. Her gün o tipsiz suratını görmeyi özleyeceğime inanmıyorum.”

“Dylan!” diye uyardı Emily.

“Affedersin, anne.” Dylan ensesini ovuşturarak mahcup bir şekilde bana baktı. “Konuşacak mıyız?”

“Konuşacağız,” diye söz verdim.

“Jason,” diye seslendi babam yolun karşısında bekleyen arabadan.

“Gitsem iyi olacak,” dedim birkaç adım geri giderek.

Dylan’ı hızla kucaklayıp sırtına hafifçe vurdum, “Ailene göz kulak ol, dostum.”

“Sen de kendine dikkat etmeyi unutma.”

Göğsüm yükselip alçaldı, son kez hepsine baktıktan sonra uzaklaştım. Arkamı dönüp bakmadan onlardan uzaklaşabilecek kadar güçlü değildim. Yolun karşısına geçene kadar onlara üç kez baktım.

Üzülmelerine sevinmek beni kötü biri mi yapıyordu? Sevdiğimi bildiğim için mi seviniyordum? Daha önce hiç olmadığı kadar sevdiğim ve aralarına kabul edildiğim için?

Aile olarak bir arada duruş biçimleri mutlu bir anı olarak zihnimde kazındı ve arabaya binip hayatlarından çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Olive

Duygularım içimde savaırken babama sarılıp Jason'ın siyah Mercedes'e binmesini izledim. Arabaya binmeden önce dönüp gamzeli gülümsemesiyle bize baktığı an yıllar boyunca hatırlayacağım üzgün bir anı olarak zihnimde yer etti.

Sonra hayattaki her geçici an gibi, ilk aşkım zamana yavaşça yenik düştü.